

VERSCHIJNT
Alle dagen, behalve Zon- en Feestdagen.

PRIJS DER ADVERTENTIE:
Van één tot zes regels f 1.00.
Voor elk regel meer 0.15.
Behalve de 35 cts. zegelgeld.

DONDERDAG 29 DECEMBER.

UITGEVERS-DIRECTEUREN:
JOH. NOMAN en ZON, te 's Gravenhage.

Brieven franco aan het Bureau De Grondwet.
Jan Hendrikstraat, n. 259.

ABONNEMENTSPRIJS:

Voor 's Gravenhage per 3 maanden
Voor de overige steden des Rijks 5.00.

Hoofd-Bureau voor Ned. Oost-Indië:
VAN HAREN NOMAN EN KOLFF, te Batavia.
Prijs franco per Landmail voor Java en buitenbezittingen,
per jaar, met vooruitbetaling bij het nemen van het
abonnement f 60, Ned. Cour.

Ministriële verantwoordelijkheid.

Zekere „mijnheer JUNIUS“ redekavelt, in den 's Gravenhagische Nieuwsbode van heden, over „Ministriële verantwoordelijkheid“.

Redekaveling in den Nieuwsbode komt, natuurlijk, weder op verguizing, op insinuatien, op onwaarheid.

Waarom zou ook de Nieuwsbode een anderen weg wandelen, dan die door de ministriële pers is ingeslagen? Wij stellen er dan ook prijs op, om, gelijk het nog weinige dagen geleden, deden, steeds te constateren, onder welke leiding het politiebld van de presidentie staat.

Wanneer wij thans op een artikel van dat blad wijzen, het is gewis niet om ons tot de wederlegging van verguizing, van die insinuatien en onwaarheden te wagen. Het geschiedt alleen, om drieërlei eenvoudige opmerkingen te doen.

De beschuldiging, dat het vorig kabinet de ministriële verantwoordelijkheid zou misbruikt hebben, wordt gestaafd door den dwang, dien den Koning zou zijn opgelegd in het benoemen van „Staatsbeambten“. Ook het oog op de verklaringen, door de tegenwoordige Ministers dezer dagen in de Tweede Kamer afgelegd, herhalen wij met gerustheid de vragen, door ons reeds vroeger (No. 181) gedaan:

Zou de Min. van Oorlog zoo lichtzinnig over de keuze van een veldheer kunnen denken, dat hij de aanbeveling van een veldheer, tot wiens benoeming men op eene regstreeksche of gedeelingsche wijze den Koning tracht te bewegen, boven zijne doordachte voordragt mag geplaatst zien, zonder de openhartige verklaring, dat hij tot die benoeming niet kan medewerken? Zou de Min. van Buitenz. Zaken waarlijk meenen, zijne strekking tot den Koning regt te begrijpen, indien hij den man, voor hem tot eene gewichtige zending voorgedragen, door een anderen gunsteling zag ter zijde gesteld, zonder daarover ernstig zijne gevoeligheid te betoonen? Zou de Min. van Marine of die van Koloniën het bevel over een gedeelte der zeemagt, of het bestuur van een der Koloniën willen zien opdragen aan den veldheer, die niet de man zijner keuze is, zonder dadelijk zijne ontevredenheid neder te leggen? Zou een Min. van Justitie lijdelijk kunnen aanzien, dat met miskenning van den bij art. 52 der wet op de regterlijke organisatie aangeduiden weg, een kantoor werd benoemd, die geene andere aanbeveling had dan de gevraagde tusschenkomst van personen, die op een of anderen grond op 's Konings bijzondere gunst aanspraak meenen te mogen maken? Zou eindelijk de Min. van Binn. Zaken, zonder zijne verantwoordelijkheid en het gezag aan het Opperbestuur verschuldigd te achten, kunnen goedvinden, om den hoofdamtenaar, wiens naam hij had voorgedragen, omdat diens gedragingen strijdig waren met de hem opgelegde pligten, evenwel te handhaven, omdat hofintrigues dien ambtenaar wenschen staande te houden?

Gaarne zagen wij deze vragen beantwoord. Werd het in bevestigenden zin gedaan, de beschuldiging zal bliken uit de lucht te zijn gegrepen; in ontkenningen zin zou het doen zien, dat de tegenwoordige Ministers de ministriële verantwoordelijkheid als geschreven beschouwen.

De tweede opmerking is deze: Mijnheer JUNIUS verhaart, „dat men er eindelijk in slaagde, 's Konings gezag te overwinnen tegen het vernietigen van een wetenschappelijk ligchaam, waardoor men in de 19e eeuw voor het beschaafd Europa moest blozen.“ Het is eene vraag, of de opheffing, dan wel het bestaan van een Instituut, zoo als het bestond, heeft doen verdwijnen. De instelling is evenwel niet vernietigd; maar veranderd, en, naar onze overtuiging, verbeterd. Vreemd klinkt deze beschuldiging in den Nieuwsbode, nadat men onderstelde patroon, in het bekende rapport van 13 November 1848, heeft voorgesteld, om het Instituut een subsidie van 5000 te gunnen, hetgeen gelijk stond met de geheele vernietiging, zonder er iets voor in de plaats te stellen.

De derde opmerking zal wellicht bliken, niet de minst belangrijke te zijn. Mijnheer JUNIUS, en dus de Nieuwsbode (dat het genoeg is zich voor den geest te

„brenge, dat de Koning, wordt het stelsel van ministriële verantwoordelijkheid *gevoorn* nageleefd, NIET op den voorgrond mag staan, wanneer het de verdediging van aangeboden wetsontwerpen, genomen besluiten of andere beschikkingen geldt, en deze dan als daden van de Regering moeten worden beschouwd, aan welker hoofd de Vorst zich bevindt; doch wiens onschendbaarheid door de aansprakelijkheid der Ministers is gewaarborgd.“

Wij onderschrijven gaarne deze stelling, want zij is de onze. Dat wil ook de heer THORBECKE; maar dat wil het tegenwoordig Ministerie niet. Zie hier de woorden van den Heer THORBECKE:

„Het laatste punt betreft hetgeen de Minister van Justitie gezegd heeft over den strijd, ontstaan tusschen den Min. van Buitenz. Zaken en het geachte lid uit Breda, den heer Storm, ten aanzien van de ministriële verantwoordelijkheid. Het is ook mij voorgekomen, dat de Min. van Buitenz. Zaken heeft verkondigd: „De Koning regeert alleen, zonder deelgenootschap der Ministers.“ Ik trede niet in dat begrip of dat denkbeeld, zoover het betreft den omgang tusschen den Koning en den Minister, een gebied, dat mij voorkomt heilig te moeten zijn en niet te moeten worden betreden door onze discussies; maar ik vraag of die voorstelling met betrekking tot deze Vergadering, met betrekking tot de Staten-Generaal, parlementair is? Ik vraag of wij ons niet moeten houden aan den Minister? Wij beschouwen de regerings-handeling; wij moeten ze beschouwen als ministriële handeling, en zij is dit inderdaad. De Minister toch heeft er niet anders toe gezegd, dan dat hij overtuigd is, dat volgens zijne overtuiging, het koninklijk bestuursorgaan de handeling vaststelde, regelde, voorafging, drukt de overtuiging van den Minister uit, en dat het geachte lid uit Breda is aangevoerd en, zoo mij voorkomt, met volkomen juistheid is behandeld. De Minister dekt den Koning en niet de Koning den Minister. Wij hebben te doen met de regeringsdaad als met de daad van een Minister of Ministerie. Wij spreken niet van die daad als Koninklijke handeling. De regering is ministriële handeling en als zoodanig, als zoodanig alleen, is zij aan ons oordeel onderworpen.“

Ziedaar Mijnheer JUNIUS homogeen met den Heer THORBECKE; de Nieuwsbode homogeen met de Grondwet. Tegen het nadrukkelijk gevoelen van het Ministerie, staat een ministriël orgaan op, om ter bestrijding van den Heer THORBECKE, het stelsel van dien staatsman met even zoo vele woorden te onderschrijven!

De heer VAN DER BRUGGHEN heeft, in de discussiën over het Voorstel, van zeer oppervlakkige kennis der Romeinsche geschiedenis blijk gegeven, of zijn groot talent om de geschiedenis naar anti-revolutionnair trant te „reconstrueren“.

Hij heeft het Voorstel bij uitstek vergeleken bij eene „lex agraria“. Volgens hem was de strekking van zoodanige wet, het volk te vleijen, en hadden de wetten van deze soort Rome's val veroorzaakt.

De heer THORBECKE heeft daarop den heer VAN DER BRUGGHEN eene gevoelige les in de Romeinsche geschiedenis gegeven, die beantwoord werd met het stemmen vóór de sluiting van de discussie.

Wat heeft die motie van den heer VAN GOLTSTEIN en de panische schrik der Kamer voor eene „lange“ redevoering van dien afgevaardigde, eene menigte verlaten tournooi-ridders den levensgeest hergeven!!

Zie hier de historische les van den heer THORBECKE:

„Maar ook daargelaten de politieke strekking, moet, volgens denzelfden redenaar, het voorstel worden verworpen „om deszelfs aard“. Het schijnt, nu komen wij tot den inhoud. „Om deszelfs aard.“ Welke is die aard? „Het is een lex agraria, en de strekking der leges agrariae was, het volk te vleijen. Zij hebben Rome's val veroorzaakt; wij moeten ze weren, om geene Graecussen te hebben“. De spreker is daarbij in de zitting van gisteren ondersteund, in dien eigen geest, door den spreker uit de residentie (den heer Groen, van Feinsterer).

„Ik wil mij geenszins van al het voordeel, dat die vergelijking mij geeft, tegen beide sprekers bedienen. Ik wil slechts herinneren — hetgeen de spreker uit Nijmegen (de heer van der Brugghen), beter dan iemand weet, wat de leges agrariae waren. De leges agrariae hadden betrekking tot het domein, tot den ager publicus, die, voor zoo verre hij niet was geassigneerd en dus in particulier eigendom overgegaan, precario van Staats-

wege werd verleend. Vandaar, dat het bezit enkel possessio heette. In die possessio van het domein hadden zich, met vertreding van de oude, van de Licinische wet, met uitsluiting van hen, die van wege bewezen krijgdiensat daarop aanspraak hadden, de oligarchische, regerende familiën ingedrongen, en wat deden nu de Gracchi? Zij vernieuwden die oude Licinische wet; zij kwamen tegen een oud onregt en misbruik, tegen een varig eigenbelang der aristocratie op. Ik geloof, de geachte spreker uit Nijmegen heeft crediet voor Niebuhr, en de spreker uit de residentie, denk ik, eveneens. Ik ben geen vriend van citaten; ik zal evenwel eene enkele bladzijde van Niebuhr voorlezen, dewijl zij niet enkel den weêrstand, dien de wetten van Gracchus hebben ondervonden, karakteriseert. Wat zegt Niebuhr?

„Tiberius Gracchus waande, dat de aanzienlijksten in de Republiek nimmer alle schaamte zoo zeer zouden afschudden, om, gelijk de laagsten, slechts kunne hebzucht in het oog te houden, en regt, billijkheid en het algemeene welzijn te verachten. Maar niemand kan ontkenen, dat de verbastering, waarbij de overgeërfd inrigting niet kon voortdaren, geen plaats zou hebben gehad, dat Rome niet in eenige duizend rijken en eene tallooze menigte van ellendelingen zou zijn verdeeld, wanneer de lex agrariae van Licinius ware betracht.“

Het Voorstel — ware het eene lex agraria geweest — zou dus zijn geweest eene poging tot herstel van een oud regt, van een misbruik tegen een vuig eigenbelang der aristocratie.

Als wij ons wél herinneren, heeft de Nederlander, onder toejuiching, de lex-agraria-melodie van den heer VAN DER BRUGGHEN opgenomen; en daar dit blad wenscht, dat de Natie wete wie gelijk heeft, zijn we, met ongeloof, het betoog wachtende, dat de heer VAN DER BRUGGHEN, voor de uwe restauratie geschiedenis niet kent.

De Nederlander zegt, dat niet betoogd is geworden het nut van het voorstel; dat door het Voorstel verkrijgbaarheid van dierlijk voedsel, verligting der minvermogens, zou bereikt worden.

Dit punt is opzettelijk door alle voorstanders behandeld. Uit vele geven wij het volgende betoog van den heer SLOET TOT OLDRUIS.

„Nu laat men nog twee tegenwerpingen hoog klinken. De slagters, zegt men, zullen hun monopolie blijven uitoefenen; de slagters zullen zich meester maken van den rijksaccijns; al die tonnen gouds zullen in hun maak vloeijen. Wanneer ik aan die tegenwerping denk, dan stel ik mij eene plaats voor uit vader CATS, waar op eene mystieke hand een mom-aangezicht uit een wolk steekt, en aan eene troep onschuldige kinderen voorhoofd, die daardoor vervaard ijlings op de vlugt gaan. Maar wat staat er onder te lezen?

't Is maar een niet,
Die 't wel beziet.

Hoe is het toch mogelijk dat er monopolie zou kunnen bestaan, wanneer de invoer van levende have, van versche vleesch wordt vrijgesteld? Wanneer de regten op het gerookt en het gezouten vleesch tot een onbeduidend bedrag worden teruggebracht? Hoe is het mogelijk, dat er monopolie kan bestaan, wanneer de kleine slagters concurreren kunnen met de groote, hetgeen zij nu niet kunnen doen, omdat zij den accijns niet kunnen voorschieten? Hoe is het mogelijk dat er monopolie kan bestaan, wanneer die monopolieprijsen de slagters zelve het meest zouden benadeelen; want die prijzen zouden den ingezetenen bewegen, om zelf te slagen. Hoe is het mogelijk dat er monopolie kan bestaan, wanneer zich een algemeene vrije vleeschhandel vormt?

De tweede tegenwerping is, dat alleen de rijken bij de afschaffing van den accijns op het geslagt voordeel zouden hebben. Er zijn zelfs rijken, die zich met een sekeren glans van edelmoedigheid omgeven en zeggen: laat dien accijns maar bestaan, wij betalen hem toch, ons huisboekje bewijst het, en wij willen dit offer wel aan de schatkist brengen. Zij vergissen zich. Zij eten het gehele beest niet op. Er zijn verscheidene gedeelten van het beest, dat zij niet alleen nooit aan hunne tafel gezien hebben, maar misschien zelfs nooit in den natuurlijken staat beschouwd hebben. De afval is voor den minderen stand. De heere meer de consumtie toeneemt, hoe meer beesten er geslagt worden des te meer afval is er voor den geringen man. Er zijn zeer verschillende soorten van afval, en ik vrees door een oordeelstaar daarvan uwe kiesche ooren te kwetsen. Maar de zaken gaan voort. In sommige landsteden heeft men de gewoonte, om de ingewanden, de darmen, de strotten, de longen en de magen pêle-mêle in te kaipen en naar Amsterdam te zenden. Daar ondergaat die afzigtelijke massa eene konatbewerking. Het wordt te zamen geperst, sterk gekraaid met peper, vervolgens in de ovens gedroogd en daarna aan reppen geaaden. En nu zijn er afzonderlijke restauraties, waar gij die reppen niet bij gewigt maar bij de maat kunt gaan nuttigen. Gij begrijpt wel, dat ik geheel figuurlijk spreek, wanneer ik zeg, gaat naar die restauratie

Maar het is toch zoo nuttig om bekend te zijn met de pijnlijke wijze, waarop zoo vele onzer landgenooten genoodzaakt zijn, om hun aangezicht hier op aarde in stand te houden. Maar het is zoo goed, en enkelen blik te slaan op de hollen der ellende. Dan wordt de mensch meer mensch en gevoelt meer zijne verhevene bestemming. Dan verdwijnen de gedeguiserde republieken, revolutie en anti-revolutie; en al de hatelijke logenachtige partij-leuzen. En wanneer men dan geroepen is om door wijze en menschlievende wetten het lot van het algemeen te helpen verbeteren, ook op de lagere trappen der maatschappij, dan dankt men God met vurige tranen voor zijne roeping als Volksvertegenwoordiger! Zij, die zich in Amsterdam nog van dierlijke voedsel gaan voorzien in die kelders, waarop te lezen staat: „Hier zijn kluisjes te koop,“ behooren reeds tot de klasse, welke men de kleine burgerij roemt. Wie zou niet gaarne wenschen, dat zij in plaats van zich met een kluisje te vernoegen zich er in mogten verheugen, dat wederom een fiks stuk vleesch op hunne tafel terugkwam.

Er is geen erger doove dan die niet wil hooren, geen erger blinde dan die niet wil zien.

Edelmoedig en — wij hebben het zelfs uit den mond van politieke tegenstanders vernomen — eerbiedwakkend is de wijze, waarop de heer THORBECKE, tot zelfverdediging opgeroepen, zoo vele afzigtelijke aanvallen en hatelijke personaliteiten, die 's lands Raadzaal ontcerden, afwees.

Zie hier, onder meer, het antwoord gegeven aan den heer SCHIMMELPENNINCK v. D. OIJE, die, als hofbeamte, ook in de Tweede Kamer, slechts van kleingeestigheid, intrigues en kabaalen schijnt te droomen:

„Ik heb, mijnheer de Voorzitter, een uitersten afkeer van hetgeen men noemt personaliteiten; zij zijn evenwel in de discussie ingeslopen; ik moet er een woord van zeggen. Een spreker, afgevaardigde uit Zutphen, die hier meermalen over den brief, waarbij het vorig Ministerie zijn ontslag vroeg, is gevallen, en die het onderscheid tuschen een Ministerie en een hofambtenaar scheen te miskennen, ephist de voorstellers. Hij vindt daaronder twee oud-Ministers, en meent hun deelgenootschap aan het voorstel uit ontevredenheid; uit gekrenkte eersucht, uit wraaklust tegen deze Regering te mogen verklaren.

„Mijnheer de Voorzitter, dat zijn geen waardige woorden; zulke woorden meester noch elders, noch hier vooral worden gehoord. De Tweede Kamer is geen zaal voor hofgesprekken. De spreker schijnt geen denkbeeld te hebben van de kalmte, van de voldoening, waarmede een Minister, die zijn plicht heeft gedaan, zijn Ministerie verlaat. Het is niet alleen bij eene redevoering; het is bij alle menscheijke zaken, mijnheer de Voorzitter, een bijzonder geluk, zoo men een eind vindt, dat het begin en het midden, dat een goed begin en een goed midden waardig zij. Dat geluk is ons te heert gevallen. Wij hebben het bewind nedergelegd, waarom? Dewijl het Hoofd van den Staat, ten aanzien van een van de edelste regten der Grondwet, een anderen raad dan den onzez medende te moeten volgen. Wij hebben diepe sporen nagelaten; op de uitkomsten van ons beleid, op de werken, nijd en partijzucht nog menigen tand stomp bijten, onze beginselen zijn eene levenskracht in het land gebleven; de strijd, die er tegen wordt gevoerd, de strijd, die er in deze dagen met groote, met vernieuwde heftigheid tegen is gevoerd, bewijst hunnen invloed en zal ze versterken.

Ook de heer SCHIMMELPENNINCK VAN DER OIJE stemde voor de sluiting der discussie. Het scheen dat de Koninklijke Oppers!meester, na deze terechtwijzing, geene groote neiging meer gevoelde, om zijne insinuatien staande te houden.

Wanneer de vergelijking aangenomen mogt worden, dan was de strijd tegen de voorstellers het trouwe afbeeldsel van die fabel, waar vele keffende hondjes, na een vervaarlijken moed en een oorverdoovend leven gemaakt te hebben, bij den eersten zweeps slag, druipstaartend weggroepen.

Het voorstel werd verworpen, ook om het Ministerie te behouden, dat, naar het oordeel van sommigen, bij de aanneming zou hebben moeten aftreden.

De heeren DE KEMPERNAER en GROEN stonden, bij dit betoog, bovenaan.

Art. 110 der Grondwet heeft eventwel nimmer zoodanige uitwerking op het oog gehad. De heer THORBECKE zette dit in de volgende regels, met de hem eigen helderheid van redenering uiteen:

„Een punt is volkomen juist. De Regering heeft stellig verklaard, dat, volgens haar begrip, de tijd tot vermindering van lasten nog niet is gekomen. Had de Regering dit niet verklaard, had zij integendeel het initiatief genomen, ons voorstel zou niet zijn geschied.

Maar nu de gevolgtrekking? Omdat de Regering geen voorstel tot vermindering van lasten heeft gedaan, nuch in de tegenwoordige omstandigheden meent te kunnen doen, mag uit dien hoofde de Kamer het ook niet doen, zoo zij het ministerie niet wil ontwerpen?

Is dit, mijne Heeren, de beteekenis van art. 110 der Grondwet? Ik erken in dat artikel de kiem eener oppositie, maar eener oppositie, zevens ik die begrip, geenszins, zooals onze tegenstanders die verstaan, eene vijandige oppositie, welke een ministerie tot aftreding dringt.

Art. 110, het artikel, volgens hetwelk wij ons voorstel doen, wil, dat de Volksvertegenwoordiging, het geweten, het onafhankelijk orgaan, de stem der Volksbehoefte, niet enkel wat de Regering voorstelt goed- of afkeure, maar wat deze nakat, aanvulle; hetzij nu, dat het nagelaten tot verwijt aan de Regering kunne leiden, hetzij dat het enkel op een verschil van inzicht berust. Art. 110 wil, dat de Vertegenwoordiging niet vijandige, maar weldadige voorstellen in het belang des lands en der Regering doe.

Eene vertegenwoordiging, zóó weinig zelfstandig, dat zij op geen punt, ook van het meest geerde Ministerie durfde afwijken, om een voorstel volgens art. 110 te doen, zou blijk geven niet van ijver voor het algemeen belang, maar van slaafsche volgszaamheid. En een Ministerie, zóó zwak, zóó gevoelig, dat het zulk voorstel als eene toegebragte wond ontving, ik geloof, Mijnheer de Voorzitter, zoodanig Ministerie zou niet verdienen aan het hoofd van een Land te staan.

„Een voorstel, dat de Staten-Generaal volgens art. 110 den Koning aanbiedt, zal iets betreffen hetgeen ook door de Regering kon zijn geschied. En elk zoodanig voorstel, hoezeer in het belang des Lands en der Regering zelve, zou eene oorlogsverklaring tegen het Ministerie zijn? Een onvermijdelijk, maar zóó ongeschied beëindigt uit de redenering, die ik bestrijde, dat dat mijne tegenstanders zelve het niet kunnen en willen trekken. Zij trekken het ook niet, omdat zij inderdaad niet het voorstel op zich zelf, maar de voorstellers, de zijde, van waar het komt, in het oog hebben.

Bij de volharding in de vrees, dat het Ministerie niet bestand zou kunnen blijven voor den voortbewegenden, maar weldadigen schok, dien de aanneming zou hebben veroorzaakt, is, meer dan een ministriële crisis zelve had kunnen aanwijzen, de wankelbaarheid en de zwakke positie van ons Ministerie aan het licht gekomen.

De Heer VAN BOSSE heeft, ofschoon het tot de zaak zelve, tot het oordeel over de al of niet aannemelijkheid van het Voorstel, niets afdeed, zich de moeite getroost, om allen te beschamen, die, door wonderlijke en ontrouwe zamenrijging van citaten, er toe gekomen zijn, hem van de grootst mogelijke insonsequentie te beschuldigen.

De moeite was, evenwel, zoo groot niet. Men behoorde slechts de wijze van doen der inquisiteuren toe te lichten en het geheele gebouw, zoo kunstmatig opgetrokken, viel, door eene enkele vinger-beroering, in één. Zie hier het ongekunstelde betoog van den Heer VAN BOSSE:

Hoe ongaarne ook, moet ik hier nog eene andere quaestie, die mij persoonlijk betreft, aanknoopen. Het nut van de behandeling van dergelijke persoonlijke quaestien zie ik niet in; ik kan mij niet verklaren in welk opzigt zij de algemeene zaak, maar in het minst, kunnen baten. Wat baat het dier zaak of ik hier den afgevaardigde uit Zwolle en de zijnen zou verwijten, dat zij thans een Ministerie ondersteunen, waarin die Ministers van Justitie en Roomsch-Katholieke Eeredienst zitting hebben, die in 1849 deel maakten van een ander Ministerie, hetwelk toen door hem en zijne partij zoo hevig en zoo ernstig is bestreden? Dit en dergelijke persoonlijke quaestien strekken slechts om den tijd onvruchtbaar te verwisten. Men heeft echter zoo vele aanvallen tegen mij gerigt, zoo vele stukken en brokken uit mijne vroegere redevoeringen tegen mij aangevoerd, dat gij het mij ten goede moet houden, indien ik daarop, zij het dan ook eenigzins uitvoerig, antwoorde.

„Hoe ongaarne ook, moet ik hier nog eene andere quaestie, die mij persoonlijk betreft, aanknoopen. Het nut van de behandeling van dergelijke persoonlijke quaestien zie ik niet in; ik kan mij niet verklaren in welk opzigt zij de algemeene zaak, maar in het minst, kunnen baten. Wat baat het dier zaak of ik hier den afgevaardigde uit Zwolle en de zijnen zou verwijten, dat zij thans een Ministerie ondersteunen, waarin die Ministers van Justitie en Roomsch-Katholieke Eeredienst zitting hebben, die in 1849 deel maakten van een ander Ministerie, hetwelk toen door hem en zijne partij zoo hevig en zoo ernstig is bestreden? Dit en dergelijke persoonlijke quaestien strekken slechts om den tijd onvruchtbaar te verwisten. Men heeft echter zoo vele aanvallen tegen mij gerigt, zoo vele stukken en brokken uit mijne vroegere redevoeringen tegen mij aangevoerd, dat gij het mij ten goede moet houden, indien ik daarop, zij het dan ook eenigzins uitvoerig, antwoorde.

„Maar wat wil men van mij, mijne Heeren? Wil men, als ik aan gindsche groene tafel de belangen der schatkist moest verdedigen tegen aanvallen, die wel eens wat al te warm waren, dat ik dan vergeten zou hebben hetgeen omlang bij de behandeling der begrooting, door den Minister van Binnenlandsche Zaken zoo juist en getreft ad rem aan sommige leden is ten antwoord gegeven, die hem nitnoodigden om ex tripode een veroordeeld wonsit uit te spreken over verscheidene der organieke wetten, bijzonder over de gemeentewet en de provinciale wet; zeer te regt antwoordde toen de Minister: „Wilt gij dan, mijne Heeren, dat ik, van mijne plaats sprekende, de wetten veroordeelen zal, die ik dagelijks geroepen ben toe te passen?“

„Dat was zeer juist gezegd, mijne Heeren, en dit was mijne stelling toen ik de woorden sprak, die thans tegen mij worden aangevoerd. Het verwijt zou juist zijn, dat uit mijne woorden tegen mij afgeleid wordt, wanneer ik, zoolang ik de eer had lid te zijn van de vorige Regering een ander stelsel was toegedaan geweest. Dat heeft men vergeten, mijne Heeren. Daarover geen enkel woord van mijne tegenstanders! Ik mag wel zeggen met den afgevaardigde uit Zutphen, die het eerst het woord heeft gevoerd (den heer van der Bruggen): geen erger

dooven dan die niet hooren en geen erger blinden dan die zien willen. Hoe, mijne Heeren, is dat het wets-ontwerp waarbij een krachtige en geheele verandering van de belastingen ons belastingstelsel voorgedragen werd, — een ontwerp, dat den grondslag zou gelegd hebben tot verdere veranderingen, niet uitgenomen van mij? Ik weet wel, dat met zigt tot dat wets-ontwerp hij velen uwer groote bezwaren staan, ik weet wel dat velen de beginselen afkeuren, die aan ten grondslag liggen, maar dat neemt niet weg, dat onregtvaardig is tot mij het verwijt van inconsequentie te rigt wanneer ik eene zoodanige poging heb aangewend tot verandering van stelsel; en ik moet erkennen de afgevaardigde Zwolle heeft mij dan ook in zooverre regt doen waarderen dat hij in mijne onderteekening onder het tegenwoordige voor het bewijs vindt dat ik ten minste consequent ben.

Het ware wenschelijk, dat bijv. de heeren DE KEMPERNAER en DENKER CURTIUS zich althans konden revaardigen, en dat bijv. de geldige reden kon worden aangetoond, waarom mannen, die verklaren voorstanders te zijn van de afschaffing eener belasting, het eigen oogenblik hunne stem tegen zoodanig afschaffing uitbrengen!

Nederlanderachtigheden.

Gaarne maken wij de volgende regels van de Tweede Kamer de onze. De natuur van de polemiek van de Nederlander zal er nog beter door uitkomen, en ook wat heen het vaderland zou geleid worden, bijaldien constitutionele partij het voorbeeld volgde van de mannen die zich den titel van „mannen der orden“ durven aantagigen

De Nederlander maakt ons opmerkzaam, dat de heer VAN BOSSE eene rentebelasting heeft voorgedragen, en dat wij dat geen regt hebben, om van den heer Groen te vorderen, dat van den heer van Bosse geene rentebelasting vrees. 't Is billijk, de heer van Bosse heeft eene rentebelasting voorgedragen die wij gewacht hebben te verdedigen tegen de kasterlijke aanvallen van de vrienden, welke vrienden de voordragt behandeld hebben, gelijk zij het voorstel der negen hebben bejegend, is door venijnige insinuatien, door valsche beschuldigingen door hatelijkheden. Wij hopen dat vroeg of laat hetzij de heer van Bosse, hetzij een ander dat voorstel zal kunnen hernemen tot verandering van sommige accijnzen, die ondragelijk worden al moge de heer van Groen te veronzeelvigd noemen met betrekking tot de accijnzen, al ware ons volk slechts een bescheiden aantal van accijnzenbetalers. Maar de heer Groen heeft geen regt om den heer van Bosse, gelijk hij dat valsche gedaan heeft, zijdelings te beschuldigen, dat hij omverwerping wil van geheel ons accijnzenstelsel dat is van de zijde van den heer Groen geweest eene van de onteerende behendigheden, die de jongste beraadslagingen hebben gemaakt tot een parlementaire vergadering, waarin men van zijde der bestryders meer heeft geschermd met personaliteiten en hartstogtelijke beschuldigingen dan met bondige redenen. De oppositie in de pers den toon wilde aannemen, die door ministerieelen in het parlement is aangeslagen; als de dagbladen met ter zijdestelling van redenering, alleen personaliteiten hartstogtelijke drijverij wilden opzetten, gelijk zulks de ministerieelen gedaan hebben onder de leiding der vrienden, waar is dat heen? Waartoe dat leiden zou? Overmijdelijk en bindend een zeer kort tijdsperk tot de afschaffing van schier de meeste accijnzen, tot invoering van eene renten- en inkomstbelasting tot den val van velen, die in de Kamer gekomen zijn door bisschops-quaestie en er door de accijnzen-quaestie wederom zoodanig verdwijnen. Maar gelijk de oppositie in de Kamer getoond heeft waardigheid en waarheid lief te hebben, zoo ook vertrouwen wij, dat de oppositie in de pers een voorbeeld zal geven van gematigdheid en bezadigdheid, en het aan de zogenaamde antirevolutionaire en behoudende pers zal overlaten, om revolutionaire toonen aan te slaan.

Men zal zich herinneren, dat de heer VAN RAPPARD op doodelijke wijs, gelogenstraft werd, toen hij trachtte diets te maken, dat de Voorstellers, bij de behandeling van de Begrooting in de sectien, geen woord over hunne plannen hadden gesproken.

Levendig is tevens voor den geest de wijze, waarop de heer VAN RAPPARD door den heer THORBECKE een beschamend stilzwijgen is gebragt, toen laatste noemde hem opeische nu eens het betoog te leveren van zijne „onwaardige insinuatie“ betrekkelijk „op de bligues déguisées.“

De Nederlander van heden zegt nu het volgende:

Het sluiten der beraadslagingen heeft het uitspreken van repliek onmogelijk gemaakt.

Doch, waar het twee zoo gewichtige punten betreft, schriftelijk, hetgeen zou gezegd zijn, worden medegedeeld. Dit zal morgen in de Nederlander geschieden.

De heer VAN RAPPARD heeft, door te stemmen vóór de sluiting van de discussie, er toe mede gewerkt, om „uitspreken van de repliek ONMOGELIJK te maken.“

Wij zijn, overigens benieuwd, morgen de Nederlander te lezen.

Alvorens echter bekend te zijn met hetgeen daar zal zijn te vinden, meenen wij te moeten doen opmerken: „dat zij, die veel durven schrijven, meestal moed niet hebben iets van aangezicht tot aangezicht te zeggen.“

BASILE stond nooit vóór, maar altijd achter den naam van zijne slagtoffers.

Het is niet overtuigend, met verwijzing naar de beraadslagingen over de Begroting, te doen opmerken, dat bij de Voorstellers van afschaffing der belastingen, AL HET OVERIGE, de strekking naar binnenlandsche politiek, onderwijs, kunsten en wetenschap, vermeerdering van uitgaven ten behoeve van de overzeesche bezittingen, en zelfs de verdediging van het Moederland, door eene te lang verwaarloosde regeling onzer strijkrachten, OP DEN ACHTERGROND EN IN VERGETELHEID GERAAKT IS.

Wij hebben deze beschuldiging genoemd *logenachtig*; tot bewijs daarvan aangehaald de twee en negentig malen, dat de negen voorstellers, tijdens de discussiën over de Begroting, over de meest gewichtige onderwerpen, het woord hebben gevoerd; en eischen derhalve, dat de Nederlander, wanneer hij voor zich zelve nog eenige achting gevoelde, zijne beschuldiging zou intrekken.

Wat antwoordt de Nederlander?

Wij konden onze oogen nauwelijks gelooven;

De Grondwet van 24 December eischt dat de Nederlander zijn woorden intrekke, volledig terugroep. De wensch is allezins verklaarbaar, aan den eisch zal niet worden voldaan.

Veel eer zal het ons zijn, dat, op de verwaarloozing van de volksbelangen, naar behooren worde gelet.

Ja... de wensch is allezins verklaarbaar voor ieder, wien een eerlijk hart in den boezem klopt.

Aan den eisch zal niet worden voldaan! Daartoe heeft men een stalen voorhoofd nodig, om de verachting, die de logen en den laster tref, te kunnen trotseren!

Nog meer. De Nederlander is voornemens te zorgen, dat er op deze VERWAARLOZING van de volksbelangen naar behooren worde gelet.

Wij beginnen te twifelen, of de heer GROEN VAN PRINSTERER er thans geen bezwaar in zal zien, te verklaren, dat hij in betrekking staat tot de Nederlander.

Dat de geheele constitutionnele pers, met dit monsterachtig voorbeeld van anti-revolutionnaire onbeschaamtheid, de Natie bekend make!

Buitenland.

ENGELAND.

Het dagblad van Keulen, hetwelk het geheele jaar een scherp strijd tegen het bewind van Lord Aberdeen, ter zake van de Oostersche aangelegenheden gevoerd heeft, schrijft het ontslag en de weder-optreding van lord Palmerston wel bepaaldelijk aan de buitenlandsche en niet aan de binnenlandsche zaken toe. Het blad verzekert, dat het tegenwoordig ministerie de opening van het parlement met bezorgdheid te gemoet zag, daar het die niet langer dan tot 1 Februarij verschuiven kon en de aangelegenheden in het Oosten hoe langer hoe meer verergerden. Het ministerie bevestigde het van de zijde des Parlements eenige bezwaren tegen de Oostersche hand, en poogde daarom Lord Palmerston te bewegen mede in het bewind te treden; dit blijkt nu gelukt te zijn, doch waarschijnlijk zal het bewind aan de staatkunde van genoemden staatsman, nopens het buitenland, hebben toegegeven. In welke mate, blijkt echter niet.

Latere berichten uit Londen van 26 December luiden aldus: De ministriële bladen behelzen heden hoogstgewichtige artikelen over de weder-optreding van Lord Palmerston en het ministerie. Zij betoogen, dat dit niet als eene partij-questie moet beschouwd worden, daar Engeland thans vooral noodig heeft zich boven al die partijbeschouwingen te verheffen. Zij geven te kennen, dat het oogenblik daar is van gewichtige handelingen; dat Engeland voor het eerst sedert zestig jaren toe niet zal zijn gekomen, dan na alles te hebben aangewend, wat zucht voor den vrede, behoudens zijne eer, medebragt.

Zij deelen voorts mede, dat de meeste eenstemmigheid in zulk een gewichtig oogenblik in het bewind moet bestaan, en ook bestaat, en dat Frankrijk en Engeland mede volkomen zamenstemmen.

FRANKRIJK.

Men meent sedert eenigen tijd te bespeuren, dat de ministere meder meer dan vroeger met gestrengheid te werk gaan ten aanzien van de openbare drukpers. Behalve aan het Straatsburgsche dagblad, is ook eene officiele waarschuwing gezonden aan een der voornaamste dagbladen in het departement van de Sarthe, op grond dat dit reglementaire verordeningen heeft openbaar gemaakt.

Het regeringsblad heeft geene beteekenis aan de pogingen tot het verwekken van onrust te Lyon, waarvan onlangs is melding gemaakt.

SPANJE.

Men spreekt weder van geruchten van eene verandering in het ministerie, en men beweert, dat de markies de Viluma, gezant te Parijs, met de zamenstelling van een nieuw bestuur zou worden belast.

SARDINIE.

De berichten uit Turin melden, dat bij de parlementaire werkzaamheden in de Sardijnische Staten de partij der gemagtigde liberalen steeds de bovenhand behoudt en dat de heer Buon Compagni, de candidaat der tegenwoordige bewindslieden, als voorzitter van de Gedeputeerden is verkozen.

RUSLAND.

De vrede te St. Petersburg over de jongste nederlage der Turken is zeer groot. Onder anderen blijkt dit uit een schrijven des keizers, waarin gezegd wordt, dat Z. M. met tevredenheid gezien heeft, dat men in de Russische vloot, Tschesma nog niet vergeten heeft en dat het nageslacht zich de daden der grootvaderen waardiglyk herinneren.

Een Fransch blad wil, dat de meeste matrozen van de Oostersche vloot, het beste zeeroof van Rusland, naar de Zwarte-zee vloot zijn overgebracht.

Uit Warschau meldt men van den 12 December, dat in alle dagbladen, welke uit Duitschland, Frankrijk, enz. te Warschau aankomen, geen enkel berigt aangaande het krijgstooneel te lezen is, daar zelfs het onbeduidendste berigt door de censuur onleesbaar gemaakt wordt.

TURKIJE.

De tijdingen uit het Oosten luiden heden iets gunstiger, voor zooverre zij weder eene schemering van hoop op hervatting van de vredes-onderhandelingen aanbieden en de verhanden vloten nog niet in de Zwarte zee zijn binnen geloopt. Doch men kan op een ander nog niet te veel vertrouwen, daar de hervatting der onderhandelingen van vele omstandigheden afhangt en het hinnen loopen der vloten alleen door het weder is vertraagd, en een volgend berigt weder het tegen deel kan melden. Hoe dit zij, zie hier den inhoud der jongste tijdingen:

Een telegraphisch berigt uit Marseille, meldt de aankomst aldaar van een vaartuig, brieven medebrengende uit Konstantinopel van den 16den dezer maand. In deze brieven, welke van die, welke van genoemde dagteekening in Weenen zijn aangekomen, gemeld, dat de vereenigde Fransche en Britsche vloten ook op dien dag den Bosphorus nog niet hadden verlaten, terwijl bij voortdurend de Zwarte zee door hevige stormen werd geteisterd. Verder wordt in de bij die gelegenheid ontvangene berichten verzekerd, dat in genoemde hoofdstad de tijding was aangekomen, dat de Perzische regering Turkije den oorlog had verklaard, en dat aan den anderen kant, de Divan zich genegen zoude hebben betoond, de onderhandelingen met Rusland te hervatten.

Naar luid van telegraphische berichten uit Weenen, heeft men aldaar tijdingen uit Konstantinopel van den 16den ontvangen, en alzoo van een dag later, dan in Marseille is aangebragt, volgens welke nog geen besluit in den Divan zoude zijn tot stand gekomen betreffende de aanvraag van de Weener-conferentie, welke aanvraag destijds aldaar moet zijn bekend geworden, en aan de Turksche regering medegedeeld. Wel had naar luid dezer berichten, Reschid-Pacha destijds naar de gezanten der mogendheden verklaard, dat hij, wat hem betrof, al wat in zijn vermogen was zoude aanwenden, om aan de bedoelde aanvraag te voldoen, waaromtrent de Divan in eene op den 20sten Dec. te houden vergadering een besluit zoude nemen; doch dat hij beducht was, dat het zeer bezwaarlyk zoude zijn, dien raad daartoe over te halen, ter zake van de vijandige houding welke de Perzische regering in verband met

Naar luid dezer berichten zoude de Turken eene expeditie ter zee tegen de zoover versterkte Russische zeehaven van Sebastopol beramen. Zonder medewerking van Fransche en Britsche strijkrachten is daar echter niet aan te denken. In Konstantinopel liep het gerucht, dat met goedvinden der Perzische regering, de Russische generaal Termolof als opperbevelhebber der Perzische troepen was aangewezen; dat zoowel de Turksche gezant Teheran, als de Perzische, Konstantinopel hadden of zouden verlaten, zeer tegen den raad van de Fransche en Britsche gezanten.

In den tegenwoordigen staat van zaken blijft het niet onopgemerkt, dat de Times, die voor het orgaan van lord Aberdeen gehouden wordt, in de laatste dagen een hooger ten tegen Rusland voert. Dat blad (zoals reeds gister kortelyk is gemeld) stelt den aanval der russische vloot op de by Sinope vereenigde scheepsmagt der Turken voor als een beleedigend antwoord op de voorstellen, die laatstelyk door Engeland en Frankrijk aan het Russische kabinet gedaan waren,

Het binnenzellen van de versongde vloten in de zwarte zee (dus vervolgt de ministriële schryver) is het natuurlijke en onvermydelijke gevolg van die beleediging. Indien deze vloten hare ankerplaats in den Bosphorus reeds verlaten hebben, hebben zij gewis volledige voorschriften om elke poging, die door de Russische scheepsmagt aangewend mogt worden om, weder vijandelijkheden te plegen, te keer te gaan. In dergelyke gesteldheid van zaken is eene botsing tusschen de wederzijdsche scheepsmagten zeer waarschijnlijk, en het is mogelijk, dat de Keizer van Rusland, voorzien dat zoodanige gebeurtenis niet lang vermeden kan worden, ten ware hij zijne vloot geheel uit zee terug laat keeren, in de voorbaat zal wezen met de verklaring van een vredesbreuk. De wijze, waarop de aanvallen der Russen geschiedt, en de toon, waarop de behaalde overwinningen gevierd zijn, strekten genoegzaam ten bewijze, dat de Keizer niet gemakke-lyk dezen oorlog zal opgeven en oischoon wij het betreuren, dat de langdurige pogingen, die aangewend zijn, om zulk eene groote ramp af te keeren, geheel vruchtelooz zijn gebleven, zijn wij niettemin er op voorbereid, om ten laatste een krachtigen weerstand te bieden.

VEREENIGDE STATEN.

De begroting van staatsuitgaven voor het met den 30sten Junij 1855 eindigende dienstjaar, die te gelijk met de boodschap bij het Congres ontvangen is, raamt de gezamenlijke uitgaven voor dat jaar op 51,060,277 dollars. Daaronder zijn: voor het innen der tolgrepen 2,200,000 dollars (dat is bijkans vier percent van de voor 1855 geraamde opbrengst dier regten); tot dekking van het jaarlijksche te kort van de opbrengst dier brievenposterij 2,700,000 dollars; voor de landmagt 11,989,397 dollars 50 cents; voor vestingwerken, artillerie en genie en wapening der burger-militie enz. 2,049,834 dollars; voor de zeemagt, daaronder begrepen de uitgaven voor droogdokken en voor het verhooren der brievenmalen over zee, 12,712,358 dollars; voor pensioenen 1,876,072 dollars; voor interest der staats-schuld 3,145,806 dollars.

Het jaarlijksche verslag van den Min. van Fin. der Unie aan het Congres, behelst hoofdzakelyk het volgende:

De invoer gedurende het finantiële dienstjaar 1853 heeft eene waarde van 267,978,647 dollars; en de uitvoer 230,452,251 dollars bedragen, de specie onder beide begrepen (de invoer van specie van buiten 's lands bedroeg 4,201,352 d. en de uitvoer 27,186,875 dollars). Wanneer men bij de waarde van den uitvoer eene redelyke som voegt voor de door ons op den uitvoer behaalde winst en voor de door onze schepen daarop verdiende vrachtgelden, dan is de handelsbalans in ons voordeel, ongerekend nog het door landverhuizers aangebragte geld, waarvan geen aantekening is gehouden.

Met het doel, om de inkomsten van de schatkist der Unie te doen dalen tot het peil van de behoeften der staatsdienst, wordt aan het Congres voorgesteld, de lijst van tolvrije goederen te vermeerderen met een aantal artikelen, die in het afgelopen jaar te zamen nagenoeg 8,000,000 d. aan invoerrechten hebben opgebracht. Met het zelfde doel wordt verder voorgesteld de aan invoerrecht onderworpen artikelen te verdeelen in twee klassen, en te hopen dat alle in de eerste klasse gebragte goederen het hooge recht van honderd percent van de waarde zullen betalen, terwijl alle goederen die niet in de eerste klasse behooren, nog op de lijst van tolvrije goederen staan, onderworpen zullen zijn aan een invoerrecht van 25 ten honderd van de waarde. Deze verandering van het tarief zal het openbaar inkomen met nagenoeg 4,500,000 d. verminderen.

Binnenland.

820, 820

824, 824

's Gravenhage, 26 December.

Z. M. heeft goedgevonden, tot leden van de provinciale commissie van geneeskundig onderzoek en toezicht in N.-Holland, gevestigd te Haarlem, te benoemen Dr. R. G. Colonius Feith te Enkhuizen, en Dr. U. Lubach te Haarlem; en zulks in de plaats van H. van der Voort, op zijn verzoek eervol ontslagen en van Dr. J. A. van Hammelen, overleden.

Z. M. heeft goedgevonden, in het derde schooldistrict van Drenthe bij continuatie tot schoolopziener te benoemen, den heer Mr. van der Veen.

Z. M. heeft goedgevonden: 1°. den heer D. Borski, wiens diensttijd als mede-directeur van wege den handel bij 's Rijks entrepôt-dok te Amsterdam met den 31sten December staande eindigt, doch die verzocht heeft voor eene wederbenoeming buiten aanmerking te blijven, bij het eindigen van dien diensttijd te verkiezen eervol ontslag, onder dan tevens voor de diensten, gedurende eene reeks van jaren in de bestuuring door hem be- zeten, 2°. ter vervanging van den heer D. Borski, tot mede-directeur van wege den handel bij 's Rijks entrepôt-dok te Amsterdam, te benoemen den heer J. J. Granpe Molière.

Laatste Berigten.

Z. M. heeft goedgevonden den gen. der infant. baron Fagel, behoudens pensioen, eervol te ontslaan als Hoogdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister bij het Hof van Frankrijk, onder dankbetuiging voor de zeer trouwe, zeer goede en langdurige diensten door hem aan den lande, aan den Koning en aan 't Huis bewezen, en hem voorts te benoemen tot Minister van Staat.

Z. M. heeft goedgevonden den heer mr. L. Lightenvelt; met den laatsten dezer maand eervol te ontslaan als Minister voor de Zaken der Roomsche Katholieke Eeredienst, onder dankbetuiging voor de gewigtige diensten door hem in die betrekking bewezen, en hem te benoemen tot Hoogstdeszelfs buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister bij het Hof van Frankrijk.

Z. M. heeft goedgevonden met den 1sten Januari aanstaande, tot Minister voor de Zaken der Roomsche Katholieke Eeredienst te benoemen, den heer Mr. J. A. Mutsaers, thans raadshier in den Hoogen Raad.

Z. M. heeft goedgevonden, den heer J. O. van Olst jr. te benoemen tot heemraad in het polderdistrict Overbetuwe (Gelderland).

Z. M. heeft benoemd tot notarissen: te Dordrecht, Mr. G. P. A. Struijk, advocaat en candidaat-notaris aldaar; en te Winterswijk, Mr. W. A. Roelvink, plaatsvervangend kantonregter en candidaat-notaris aldaar.

Z. M. heeft benoemd tot regter in de arrondissements-regtbank te Leijden, mr. H. P. J. Tollens, thans kantonregter te Noordwijk; tot kantonregter te Leijden, mr. H. Gevers, thans griffier bij het kantongeregter aldaar; tot griffier bij het kantongeregter te Leijden, mr. H. C. Huijser, thans plaatsvervangend kantonregter aldaar; en tot plaatsvervangend van den kantonregter te Leijden, mr. P. H. Berkhout, advocaat aldaar.

Z. M. heeft eervol ontslagen den heer W. D. van Roggen, als plaatsvervangend kantonregter te Wijchen, en aan Jhr. mr. W. T. Gevers Deijnot, als regter plaatsvervangend in de arrondissements-regtbank te Rotterdam.

Prijs-Courant der Effecten.

AMSTERDAM, 28 December 1853			
Nederland. Pct.		Rusland. Pct.	
Ned. W. Schuld. 2 1/2	82 3/4	Hopel 1798/1816	5 107 1/2
Dito Certificat. 3	74 1/2	Dito 1828/1829	5 106
Dito dito . 4	94 1/2	Cert. 1831/1838	5 96 1/2
O. I. Leening. 4	94 1/2	Dito Dito	4 1/2 95 1/2
Amort. Sydio. 3 1/2		Dito Hope . . . 4	89 1/2
Hand. Maats. 4 1/2		Dito Stieglitz. 4	88 1/2
Belgie.		Dito dito 5e Ser. 4	
Certificaten. . . 2 1/2		Inscr. Assig. . . 6	
D° Rothschild. 2 1/2	51 1/2	Certific. dito. . . 6	70 1/2
Frankrijk.		Polen.	
Obligatiën. . . 3		Obligatiën . . . 4	
Spanje.		Oostenrijk.	
Nieuwe 1	21 1/2	Metallicke . . . 5	76 1/2
Dito Buitenl. . 3		Dito bet. Amst. 5	92 1/2
D° Binnenl. 3	41 1/2	Dito letter B. . 5	92 1/2
Bew. Sp. Com. 5 1/2		Dito 1847 . . . 2 1/2	89 1/2
Amort. Schuld.		[38] Dito 1851/1852	89 1/2
Portugal.		Philad. Bank-act. 4 1/2	
Londen nieuwe. 5	97 1/2	dito Ont. 22 1/2	
Dito uitgest. . 4		20 1/2; dito Uitg. 7 1/2	
		Mexic., te Lond. 3 pct. 22 1/2	
		Gren., te Lond. p. s. 100. 2 1/2 pct.	
		Peru 4 1/2 pct. 66.	

Over het geheel waren de prijzen heden merklijk hooger ten gevolge van talloze kooporders, welke heden in Holl., Spaansche, Portugeesche, Oostenrijksche fondsen geëffectueerd werden.

FRANKFORT, Dingsdag 27 Dec. 5 pct. Metal. 79 1/2; Bank-act. 1380; Spanje 1 pct. 21 1/2; dito 3 pct. 41 1/2; Wiss. op Weenen 102 1/2.

Van oostenrijksche fondsen waren de 5 pct. Metalieken onveranderd; de Bank-act. lager; Spaansche hebben niet gevarieerd; Wissel op Weenen meer aangeboden.

LONDEN, Dingsdag 27 December. Consols op tijd 94, 94 1/2; Mexico N. 3 pct. 24 1/2, 24 1/2; Peru N. 4 1/2 pct. 69, 69 1/2; Sardinie 5 pct. 90 1/2; Spanje 1 pct. 21 1/2, Rusland 4 1/2 pct. 98 1/2.

PARIS, Maandag 27 December. Fr. 4 1/2 pct. ex c. 101, 101 1/2; dito 3 pct. op t. 74, 70; Sp. Binn. 3 pct. 42 1/2; dito 1 pct. 21 1/2; Rusl. 4 1/2 pct. 96 1/2 N. Metall. 94 1/2.

WEENEN, Dingsdag 27 December. Metall. 1852 5 pct. 98 1/2; dito lett. B. 111; N. Bankactien 1380; Lomb. Ven. 100; Zilver 15 1/2; Wiss. Londen 11, 18; Paris 135.

Bij JOH. NOMAN en ZONNEN te 's Gravenhage.

's BOSCH 26 December;

De vroeger aangekondigde festiviteiten, bij gelegenheid van de terugkomst van het beeld van O. L. Vrouw, had heden in de groote kerk van St. Jan binnen onze stad plaats. Ten negen ure werd mgr. Zwijzen, aartsbisschop van Utrecht aan de Luipoot door eene talrijke priesterschaar afgehaald en naar het groote koor geleid, alwaar Z. D. H. het H. Mis-offer zoude opdragen.

Onze grijze kathedraal, was nauwelijks groot genoeg om de toegestroomde menigte, zoowel vreemdelingen als stedelingen, te bevatten.

Het H. mis-offer werd met veel plegtigheid den Allerhoogsten opgedragen, na hetzelfde werd het vermaarde beeld van O. L. Vrouw van 's Hertogenbosch, hetwelk bij het overgaan der stad in 1629, aan zekere Jonkvrouw Anna van Hambkoek geheeten, werd in bewaring gegeven, welke hetzelfde naar Antwerpen en wijders naar Brussel vervoerde. Nadat het eerst eenigen tijd in de kerk der abdij van Koudenberg te Brussel had berust, is het, in 1630, in tegenwoordigheid van de aartshertogin Isabella en van het geheele hof, met groote plegtigheid naar de kerk van den H. Gaugerius in dezelfde stad overgebracht; doch den 16 Mei 1641 werd het, door den prins kardinaal Ferdinand van Oostenrijk, naar de kerk der abdij van Koudenberg met grooten luister teruggebracht, waar hetzelfde zich tot heden bevond den 16 December jl. den katholieken koor op eene plegtstatige wijze de kerk rondgedragen en op het altaar vóór het koor geplaatst. Het werd vergezeld door onderscheidene corporatiën met hunne vaandels vooraf, en brandende vlambouwen in de hand; daarna volgden de theologanten van het groot seminarium te Haaren welke werden opgevolgd door het beeld van O. L. Vrouw van den Bosch, hetwelk door vier Dekens, alle Bosscheparen van geboorte, werd gedragen en van weerszijde door de paters Redemptoristen werd vergezeld, verder de ceremoniemeesters, vervolgens Z. D. H. den aartsbisschop van Utrecht, benevens den nieuw benoemden bisschop van Samos, opgevolgd door Z. D. H. den Prelaat der abdij van Berne en verder de pastoors der stad, welke door een 60tal priesters, welke de processie sloten, werden opgevolgd.

Heden avond ten zes ure zal er een pontificaal te Deur met illuminatie van het oxaal, waarboven een verlicht kruis van 40 voet hoog zal prijken, en met muziek worden gezongen.

Wij deelden reeds gisteren den hoofdinhoud mede van de, per overland-Mail ontvangen berigten, loopende tot 9 November jl. Aan de Javasche Couranten ontleenen wij nog het volgende:

De tijdingen uit Palembang loopen tot 15 Oct. In de afdeeling Tebing, Tingie ging de assistent-resident voort met de regeling der zaken in de Sindang Klingie en Sindang Blitie; de beide onwillige passirahs waren ontslagen en nieuwe hoofden aangesteld.

Den volgeling van radja *Tiang Alam, Alie Saktie*, was het gelukt, met eene bende van omstreeks 150 man, onverwachts in de semendo te verschijnen, met oogmerk om een' inval in het district Enim te doen; de Semendoers hadden hem echter den doortogt geweigerd, waarop hij naar Moelak Oeloe was teruggetrokken, om eenen inval in de marga Pagger Goenoeng, onderafdeeling Lematang Oeloe, te beproeven.

De civile gezaghebber in de Lematang Oeloe had hiervan tijdig kennis bekomen, en was met 16 pradjoirs, en bijgestaan door 30 map troepen, naar die marga vertrokken. In de doesson Banda Agong komende, vernam men, dat *Alie Saktie* de hoogten van de Boekiet Soemoer afdaalde; bij Moeara Doea hoorde men reeds vele schoten; daar voegde zich eenig gewapend volk bij de troepen, waarop de versnelde pas naar Penantian, hoofddoesson van Pagger Goenoeng werd aangenomen. Van de hoogten voor de doesson afdalende, zag men, dat zij van zeer nabij door een' grooten hoop gewapend volk werd bestookt. De gezaghebber daalde met de pradjoirs en de gewapende inlandsche bevolking regtstreeks door de sawas naar de doesson toe, terwijl het detachement langs de sawas den roovers den terugtogt zocht te beletten. Zoodra zij die manoeuvre bemerkten, namen zij met overhaasting de vlugt; slechts twee vielen de troepen in handen. Later ontving men berigt, dat de troep van *Alie Saktie* geheel uiteen was gestoven.

Er is een nauwkeurig onderzoek gelast naar de personen, die deze bende uitmaakten, alsmede naar de doesson van de Passumah, waaruit zij afkomstig zijn.

Wij vernemen uit eene goede bron, dat de heer Mutsaers, lid van den Hoogen Raad der Nederlanden, oud lid van de Tweede Kamer en oud-minister van de R. O. Eeredienst, op nieuw aan het hoofd van dat departement is geplaatst, ter vervanging van den heer Lightenvelt, die zijn ontslag gevaagd en verkregen heeft. De heer Lightenvelt is benoemd tot gezant van Nederland te Parijs, in de plaats van den heer baron Fagel.

Wij kunnen dat berigt bevestigen en er bijvoegen, dat men spoedig de openbaarmaking van deze berigten in de *Staats-Courant* verwacht.

Reeds heeft de heer Mutsaers heden bij den Hoogen Raad, kamer van burgerlijke zaken, geene zitting gehad.

* Z. K. H. prins Frederik zal aanstaanden Vrijdag een groot bal geven, waartoe ongeveer 600 personen zullen uitgenoodigd worden.

* Z. K. H. prins Frederik geeft bijna dagelijks groote jagtpartijen op HD. goederen aan den Leijdschen straatweg, waaraan vele aanzienlijken deel nemen, die na afloop daarvan, bij Z. K. H. dineren.

* In deze residentie is aangekomen en aan het hotel *Paulez*, afgestapt de burggraaf de Contades, nieuw benoemd attaché aan het Fransche gezantschap te 's Hage.

Men verneemt, dat de heer Lomonosof, Russisch gezant te Lissabon, den heer baron von Maltitz bij ons Hof zou vervangen. (H.)

Men meldt, dat de feestrede, te houden bij het in Julij a. s. te Rotterdam plaats te hebben algemeen muziekfeest van de Maatschappij tot bevordering der Toonkunst, bij gelegenheid van het 25 jarig bestaan dier vereeniging, uitgesproken zal worden door professor A. des Amorie van der Hoeven, en dat de compositie der feestouverture aan den heer Hutschenruyter, te Rotterdam, is opgedragen.

Uit de *Studenten Almanak* voor 1854 blijkt, dat er te Leijden 629 studenten zijn ingeschreven, waarvan 136 aan Athenaeae en elders studeren. De overige 493 te Leijden studeren, zijn verdeeld: 17 in de wetenschap; 30 in de letteren; 91 in de geneeskunde; 221 in de regten; 134 in de godgeleerdheid.

Vóór Nijmegen is de rivier zoo dicht, dat groote goederen-vrachten heen en weder worden gevoerd. Het strenge seizoen is echter hoogst drukkend voor de mindere en behoeftige klasse. Het gemeentebestuur heeft het soeplocaal en de gereedschappen dan ook kosteloos afgestaan aan een menschlievend ingezetene, die dagelijks aan 150 behoeftige huisgezinnen, warme spijzen laat uitreiken; dezelfde menschenvriend heeft nog een groot aantal schoenen, kousen en sokken aan de behoeftigen doen uitdeelen.

Den 25 dezer hoorden eenige personen te Assen een zonderling geluid, dat uit een kamertje kwam, dat door een man bewoond werd. Men brak de deur open en vond den man op den grond liggende met den dood worstelende. Ondanks de dadelijk aangebrachte geneeskundige hulp, blies de ongelukkige weldra den laatsten ademtogt uit. Men schrijft dit vooral aan ellende en koude toe.

Het Departement van Finantiën heeft medegedeeld den volgenden staat, van in den jare 1853 in de onderstaande plaatsen in-, uit- en doorgevoerde ponden ruwe en geraffineerde suiker.

INVOER.

	Ruwe.	Geraffineerde.
Kantoor: Amsterdam . . .	64,742,983	
Rotterdam . . .	29,385,493	63
Schiedam . . .	1,041,278	
Dordrecht . . .	3,237,747	
Totaal . . .	98,407,501	63

UITVOER.

	Ruwe.	Geraffineerde.
Kantoor: Amsterdam . . .	42,549,470	
Rotterdam . . .	647	4,703,635 1/2
Schiedam . . .		
Dordrecht . . .		30,389
Totaal . . .	647	47,283,494 1/2

BOORVOER.

	Ruwe.	Geraffineerde.
Kantoor: Amsterdam . . .	16,686,501	246,815
Rotterdam . . .	16,460,510	60,750
Schiedam . . .	541,721	
Dordrecht . . .	683,945	
Totaal . . .	34,322,677	307,565